

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2532/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље С.К. из П., чији је пуномоћник Г.Р., адвокат у П., против туженог Здравственог центра у У., РЈ П., кога заступа З.К., дипл.правник из П., запослен код туженог, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2369/14 од 07.07.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2369/14 од 07.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу П1 540/2013 од 15.04.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, те је обавезан тужени да тужиљи на име јубиларне награде за 20 година радног стажа исплати износ од 51.165,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 17.12.2013. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, у року од 8 дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 14.106,00 динара, у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2369/14 од 07.07.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, те је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи на име јубиларне награде за 20 година радног стажа исплати износ од 51.165,00 динара, са законском затезном каматом почев од 17.12.2013. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, те је одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде, применом члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374.став 2.тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у сталном радном односу код тужене и обавља послове стоматолошке сестре у стоматолошкој служби у организационој јединици Дом здравља у П.. Тужила је 11.01.2009. године навршила 20 година радног стажа код туженог. Из извештаја туженог о неисплаћеним јубиларним наградама запослених бр. 2702/2 од 10.11.2013. године, утврђено је да висина неисплаћене јубиларне награде за тужилу за навршених 20 година рада код туженог износи 51.165,00 динара.

Првостепени суд је оценио да је тужбени захтев основан на основу члана 107. Посебног колективног уговора за здравствене установе, чији је оснивач РС, у вези са чланом 20. Закона о раду, јер је тужила стекла право на исплату јубиларне награде за навршених 20 година стажа.

Апелациони суд у Крагујевцу је оценио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је закључио да је тужбени захтев тужиле основан, с обзиром на то да у време када је тужила остварила 20 година рада, код туженог није постојао општи акт – посебни колективни уговор код послодавца, којим би запосленима код туженог било уређено право на јубиларну награду, због чега је побијаном другостепеном пресудом тужбени захтев тужиле одбио.

Полазећи од оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је Апелациони суд у Крагујевцу одбио захтев тужиле за исплату јубиларне награде. За своју одлуку дао је разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Према члану 120. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...32/13), општим актом, односно уговором о раду може се утврдити право на исплату јубиларне награде. Дакле, закон даје могућност, али не установљава обавезу послодавца да утврди право запосленог на исплату јубиларне награде, јер се не ради о законском праву, већ аутономном праву које може, а не мора, да призна послодавац.

Право на јубиларну награду не остварује се аутоматски самим навршавањем потребног броја година радног стажа запосленог, већ мора постојати општи акт или уговор о раду који предвиђа (признаје) ово право. То право је признато запосленима који су навршили одређени број година радног стажа после 05.06.2010.године.

Општим колективним уговором објављеним у "Службеном гласнику РС" бр. 50/2008...8/2009 (који је био на снази у време када је тужиља остварила 20 година рада код туженог) и то чланом 36. било је уговорено да се Посебним колективним уговором код послодавца уређује право запосленог на јубиларну награду.

Посебни колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија је објављен у "Службеном гласнику РС" бр. 36/10 од 28.05.2010. године и према члану 153.овај Колективни уговор ступио је на снагу 8.-ог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику РС". Тај општи акт не представља основ за остваривање права тужиље на јубиларну награду јер је право стечено пре његовог ступања на снагу, а ПКУ нема повратно дејство.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, у ставу првом.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**